

„...Bylo nám řečeno, abychom zapomněli na svá příjmení a den před odjezdem spolu nejedli. Dohodli jsme se, že se sejdem v určitou dobu na nádraží na břehu řeky Hudson v New Yorku a také že tam dorazíme sami a co nejdiskrétněji. Na nádraží jsme měli počkat na osobní vagon senátora Aldriche, připojený k poslednímu vagonu vlaku jedoucího na jih.

Když jsem do vagonu nastoupil, byly rolety stažené a okna lemovala jen slabá blikající žlutá světélka. Uvnitř jsme dodržovali tabu ohledně příjmení a mluvili jsme spolu jako „Ben“, „Paul“, „Nelson“, „Abe“. ... Rozhodli jsme se uchýlit se k ještě většímu tajnůstkářství a přestali jsme používat křestní jména.“

Co je to? Popis setkání tajných agentů? Sešlost vysoce postavených gangsterských šéfů? Ne, jsou to slova jednoho ze zakladatelů Federálních rezerv, popisující tajné setkání, na kterém bylo probíráno konečné rozhodnutí vytvořit Fed. Proběhlo v r. 1910 na ostrově Jekyll v Atlantiku. Za dodržování všech pravidel konspirace cestovali bankéři na ostrov za utajování svých jmen a po příjezdu svoji anonymitu ještě posílili.

„Po týden či deset dní jsme byli zcela izolováni od vnějšího světa, nepoužívali jsme telefony či telegraf. Ukryli jsme se na pustém ostrově. Byla tam spousta barevných sloužících, ale ti netušili, kdo je Ben nebo Paul, nebo Nelson, nemluvě o Vanderlipovi či Davisonovi, a Andrewovi. Všechna tato jména jim byla hádankou.“ (Frank A. Vanderlip, prezident, First National City Bank, Od hochy z farmy k finančníkovi. New York: Appleton, 1935).



Jekyll Island Club Hotel

Jako bandité pod rouškou noci se bankéři tajně proplížili na tento izolovaný ostrov, za používání krycích jmen a s pozměněným zevnějškem. Setkání se konalo v jedné z konferenčních místností hotelu, známého jako Jekyll Island Club Hotel, kde se účastníci dohodli na svém plánu, a kde, podle Franka Vanderlipa, senátor Aldrich napsal svůj projev ke Kongresu (ibid). Tento muž, Nelson Aldrich, navrhl vytvoření soukromé centrální banky ve Spojených státech, která měla být nazvána Systém federálních rezerv.

Ale každý čin potřebuje důvod, takže aby změnili finanční model země, potřebovali rovněž důvod – finanční. Záminka, pod kterou

americký senát navrhl Fed, byla celkem šlechetná – chtěli vytvořit subjekt, který by se zabýval finanční nestabilitou profesionálním způsobem. Ale nejdříve musela být nějaká nestabilita, aby se toto opatření ospravedlnilo. Takže nějakou vytvořili.

Ani jedna banka na světě by nezůstala stát, kdyby všichni její vkladatelé požadovali své peníze zpět najednou. A pokud vaši bankovní přátelé odmítnou tuto banku zaúvěrovat a místo toho budou požadovat okamžité splacení všech dluhů, je kolaps této finanční instituce nevyhnutelný. A tak byla pečlivě zorganizována krize, která se stala známou jako panika z r. 1907. Když se na tuto krizi podíváme podrobně, vidíme bolestivě podobný obrázek – mateřské znaménko všech budoucích krizí. Všechny jsou si podobné jako vejce vejci – ne

proto, že jsou způsobeny stejným ekonomickým problémem, ale proto, že jsou organizovány stejným způsobem.

Za cíl byla vybrána investiční banka s názvem Knickerbocker Trust. Byl to třetí největší hráč na trhu. Náhle se objevily zvěsti o závažných problémech této banky, a investoři začali stahovat své peníze. Šéf Knickerbocker Trust se pak obrátil o pomoc na předního bankéře těch dnů – Johna Pierpointa Morgana. Ale ten pomoci odmítl, navzdory tomu, že byl spřátelen s vlastníkem problémové banky. Zvěsti o Morganově odmítnutí vyvolaly paniku, která vyvrcholila 22. října 1907. Od okamžiku, kdy banka otevřela dveře, do poledne vybrali vkladatelé asi 8 milionů dolarů – ekvivalent dnešních 50 milionů – a Knickerbocker Trust zavřela dveře a zastavila výplaty. Aby své peníze zachránili, spěchali vkladatelé do dalších finančních institucí. 23. října se panika rozšířila na Trust Company of America, druhý největší trust v zemi. Ta vydala za den 16 milionů ze 60 milionů dolarů svých aktiv. Do 24. října se krize rozšířila na Newyorskou burzu. Jedna za druhou začaly banky, brokerské domy a trusty zavírat a krachovat (ten den padlo nejméně sedm nesolventních bank) – nejen v New Yorku, ale v celé zemi.

A pak se do toho vložil, aby vše zachránil, nikdo jiný, než J. P. Morgan. On, v podstatě, „zachránil“ americkou ekonomiku, ačkoliv byl hlavním organizátorem krize. Morgan odmítl vyřešit problém na počátku, dal mu čas na rozbuzení, a pak rezolutně přistoupil k jeho rychlému odstranění. Spolu s dalšími nalil na americký finanční trh 25 milionů dolarů a situaci stabilizoval.

Je důležité mít na paměti, že každá finanční krize plyne z nedostatku peněz. Peníze se objeví a krize končí.

Nejlepším hasičem je vždy žhář.

Ukrytá hračka v temné místnosti je vždy nalezena nejrychleji těmi, kteří vědí, kde je.

Banky začaly vydávat certifikáty – „náhradní peníze“ – aby zvýšily peněžní zásobu. Sam Morgan kryl umístění dluhopisů města New York, čímž ho zachránil před bankrotem. Autorita Johna Pierpointa byla dosti značná. „Je dobře známo, že jeho slovo bylo zárukou bezpečnosti jakýchkoliv cenných papírů.“ (A. Greenspan, Věk turbulence, M., Penguin Press HC, 2007. s. 38).

Při „zachraňování země“ J. P. nezapomněl přinést si domů výslužku: pod záminkou, že ji zachraňuje život, získal železniční společnost Tennessee Coal, Iron and Railroad, která čelila bezprostřednímu bankrotu a hrozila, že sebou stáhne mnoho brokerů, kteří vlastnili její akcie. A ačkoliv prezident Roosevelt byl proti vytváření monopolů, v tomto případě se díval jinam.

Panika z r. 1907 způsobila pokles u řady ekonomických indikátorů. Akciový trh se propadl o 37%, nejméně 25 bank a 17 trustů zkrachovalo, ceny komodit poklesly o 17%, roční produkce klesla o 11%, zatímco nezaměstnanost vzrostla z 2,8% na 8%. Mnoho institucí utrpělo také. Morgan vyšel z krize s nezpochybnitelnými zisky: protože o krizi, kterou sám vytvořil, věděl předem, prodal akcie, které nakoupil levně, s velkým ziskem, zatímco stále silně těžil z toho, že koupil správné společnosti jdoucí do krize. Ale nejvíce tento bankéř získal u kapitálu důvěry veřejnosti. Všichni začali být přesvědčeni, že kdyby nebylo včasného Morganova zásahu, krize by přešla do totálního krachu. V červnu 1908 byly ekonomické indikátory opět na vzestupu. Na univerzitě Princeton byl „hrdina“ dokonce uctěn novým americkým prezidentem Woodrow Wilsonem. „Všem těmto problémům se bylo možné vyhnout, kdybychom jmenovali výbor složený ze šesti či sedmi veřejně rázných



J.P.Morgan

mužů, jako J. P. Morgan, aby řídili záležitosti naší země.“

A po slovech následovaly činy. Aby se pochopily příčiny náhlé krize, byla založena Národní peněžní komise. (Zákonem Aldrich-Vreeland z 30. května 1908). Jejím úkolem bylo zkoumat stav věcí v bankovním systému a přicházet s doporučeními kongresu. Samozřejmě, že výbor byl osazen primárně přáteli a poskoky Morgana, „zachránce“. Senátor Nelson Aldridge byl jmenován předsedou výboru. (Nelson Aldridge (Nelson Wilmarth Aldrich) měl důvod se snažit. Jeho dcera byla provdána za bankéře Johna Rockefellera ml.. Jeho vnuk již měl jméno Nelson Aldridge Rockefeller, který se později stal americkým vice-prezidentem za Geralda Forda. Nikdo nezná skutečná jména vlastníků Fedu – všechny uveřejněné seznamy jsou jen spekulacemi. Ale s největší pravděpodobností ke „šťastlivcům“ patří Morganové, Rockefelleri, Warburgové). Komise začala pracovat – je snadné vytušit, že jejím primárním závěrem bylo „pochopení“ potřeby vytvoření struktur určených k regulaci finančního systému a zabránění dalších krizí. To nakonec vedlo k záhadnému setkání bankéřů na ostrově Jekyll, kde rozhodli, že nadešel čas pro zřízení Fedu.

Systém federálních rezerv byl předkládán jako všelék na všechny finanční nemoci. Tato nová instituce byla vytvořena údajně jen proto, aby regulovala komerční banky, a tím zajistila, že nebudou tratit při hraní na akciovém trhu. A aby ho mohla regulovat účinně, musel být regulátor nezávislý...

V prosinci 1913 přinesl Nelson Aldridge zákon o Systému federálních rezerv do amerického senátu. Aniž bych zacházel do nudných podrobností, stojí za zmínku, že proti tomuto zákonu vystoupil jen jediný kongresman. Nositel „strašlivého“ příjmení, senátor Gilbert M. Hitchcock, souhlasil s potřebou regulátora finančních služeb, ale neočekávaně navrhl k zákonu dodatky, které by překazily hlavní záměr bankéřů. Navrhl, aby byly Federální rezervy veřejným, místo soukromým monopolem, a pravomoc vydávat peníze měla být svěřena opět ministerstvu financí. Nicméně, z důvodů nám dodnes neznámých, byly Hitchcockovy změny odmítnuty a zákon byl rychle schválen. Americký prezident podepsal zákon téhož roku, poslední týden r. 1913. (John Pierpoint Morgan se zrodu svého duchovního dítěte nedožil. Zemřel v Římě 31. března 1913. Jeho říši zdědil jeho syn... John Pierpoint Morgan. Neboť měl stejné jméno jako otec, vedlo to ke zmatkům při popisování událostí, kdy, zdá se, mnoho autorů věřilo, že zakladatel Fedu našel elixír věčného mládí a dlouhověkosti).



Woodrow Wilson

Protože spěchali na vánočního krocana oblečení jako lososi, senátoři se nijak neobtěžovali finančními pravdami. Ti, kteří rozuměli tomu, jaký druh revoluce ve světové historii vytvoření Fedu bude, přesvědčovali své kolegy o moudrosti tohoto rozhodnutí. A bankéři byli u vytržení.

„Celkově je to skvělý zákon, který učinil hodně pro stabilizování našich bank a měny,“ (New York Times, Senát, 20. prosince 1913) řekl Edmund D. Hulbert, vice-prezident Merchants Loan and Trust Company.

„Povede k přízrůsobilné měně, což nás zachrání před panikami,“ souhlasil jeho kolega V. M. Gabliston, předseda First National Bank of Richmond.

„Přijetí této finanční legislativy bude mít kladný dopad na celou zemi, ale také usnadní obchod. Zdá se, že vstupujeme do období obecné ekonomické prosperity,“ (E. Satton, „Moc dolaru“) zářil prezident American National Bank Oliver J. Sands.

Sladká slova, která doprovázela spuštění Federálních rezerv, neměla se skutečností nic společného. Fed nebyl vytvořen, aby nás chránil před budoucími krizemi. Ve skutečnosti byl pravdou opak, byl vytvořen, aby je inicioval ve správnou dobu. Amerika byla kdysi podrobena, když Evropané přijeli se střelnými zbraněmi a pancéřem, kterým šípy indiánů nepronikly. A podobně, na počátku 20. století, dostali bankéři nástroj, se kterým mohli ovládnout celou tuto požehnanou zemi. Protože měli kontrolu nad vydáváním amerického dolaru, tiskařský lis vlastníků Fedu mohl nechávat vzestupovat a padat prezidenty a zcela manipulovat s politikou Spojených států amerických...

Nejlepším způsobem, jak něco ukrýt, je nechat to všem na očích. Všechny informace o Fedu jsou zcela dostupné. Není třeba konspiračních teorií – jděte na internet a navštivte oficiální internetovou stránku Fedu: [www.federalreserve.gov](http://www.federalreserve.gov). Podívejte se tam a klikněte na odkaz „historie“ na levé straně. Tam uvidíte příběh vytvoření „malých podniků“ a dokonce portréty jeho hrdinů: J. P. Morgana a Nelsona Aldriche. Pak si klikněte na odkaz s nápisem „Structure and Functions“ a budete pozváni na „Structure Tour“ – krátkou virtuální cestu Fedem. Vypravěč, jehož hlas připomíná hlas těch, kdo uvádí sci-fi filmy, začne s příběhem. Dívejte se, poslouvejte. Je těžké uvěřit, že Fed opravdu existuje. Je těžké si představit, že svět byl takto stvořen. Ale je to fakt. Stačí jen umět číst, dívat se a analyzovat. Věnujte velkou pozornost frázi „Fed je směsí veřejných a soukromých prvků“.

Dokonce ani Fed netvrdí, že je vládní strukturou! Samozřejmě, že se o tomto „smíšeném“ byznysu nerozpovídává. Jako třeba jaká část je „soukromá“ a jaká část „veřejná“ není k nalezení nikde...

Je to vše tak banální a jednoduché, navzdory spleťmu systému. Dlouho před založením Federálních rezerv starodávný básník Virgil mluvil o tomtéž: „Prokletí baží po zlatě! K čemu smrtelníky nedožene?“

Nic se nezměnilo.

A tak nyní víme, že americký dolar nepatří Spojeným státům. Ale zázraky zde nekončí...

Víte, jaké má dolar nominální hodnoty?

Obvykle lidé říkají: 1, 5, 10, 20, 50, 100.

To je vše pravda. Pokročilejší uživatelé přidávají vzácné dvoudolarové bankovky. Jsou považovány za numismatickou raritu a obvykle zmizí z oběhu, jakmile se ocitnou v rukou osoby, která chápe jejich hodnotu.

Jaké další nominále znáte?

Na tuto otázku zaznívá velmi málo odpovědí. Ukazuje se, že existuje řada bankovek, o jejichž existenci většina lidí neví. Dolary existují v hodnotách 500, 1000, 5000, 10,000 a 100,000. Nikdo je nezná z prostého důvodu – jejich vývoz ze Spojených států je zakázán měnovými zákony země. Bankovky 100,000 dolarů (vydané se zlatým certifikátem v r. 1934) nebyly nikdy dány do oběhu a jsou používány pouze pro transakce mezi bankami Federálních rezerv. Viděli jste nějakou?

Víte co, či spíše kdo je na největší dolarové bankovce? Čí portrét zdobí 100,000 bankovku? Odpověď na tuto otázku nebude obtížná, pokud si pamatujete, že peníze Spojených států nejsou tištěny vládou. Federální rezervy mají své hrdiny, vlastní žebříček hodnot, své „miláčky“ v temném pralese americké historie.





Na stotisícidolarové bankovce, největším nominále, je tvář 28. prezidenta Spojených států Woodrow Wilsona – stejného prezidenta, který podepsal zákon o Federálních rezervách a vytvořil Fed (<http://money.dmd.ru/description/dollars/>). Podle tiskařského lisu Federálních rezerv byl největším vůdcem v americké historii.